Anubis juoksi halki pölyisen autiomaan ja kaksikymmentä opetuslasta seurasi häntä. Ne marssivat perässä kuin huumatut sotilaat, mutta silti ne pitivät häneen tiettyä etäisyyttä, ja tärisivät enemmän pelosta kuin kylmästä. Niiden kuvottava haju sai sen irvistämään niin, että verinen kuolavana – seurauksena edellisestä ruokailusta – roikkui hänen poskeltaan. Hän tunsi niiden haluavan tulla hänen luokseen, paritella hänen kanssaan ja tulla sitten syödyksi. Niiden kiima ja hulluus ruokki häneen vihaansa. Anubis hidasti vauhtiaan, kääntyi hieman vasemmalle, katsoi etummaista narttua silmiin ja kutsui sen luokseen. Se laski hieman päätään, sen silmät muuttuivat viiruiksi ja se alkoi ulista. Muu joukko pysähtyi. Nartun suoli tyhjeni sen kävellessä ja se tärisi kiihkosta kuumemmin kuin mitä kukaan sen lajitovereista oli kokenut. Anubis virnisti. – Mikä säälittävä olento, se ajatteli, tarttui hampaillaan nartun jalkovälistä kiinni ja puri sen kohdun irti yhdellä puraisulla. Narttu täytti yön huudollaan, samalla kun Anubis juhli sen lihalla. Ylhäällä yötaivas muuttui mustaksi sydämeksi. Anubis jatkoi matkaansa. Kesti vain hetken, kun muut söivät nartun jäänteet hänen takanaan ja saivat hänet uudelleen kiinni; mutta säilyttäen pienen etäisyyden. Vain hiljainen kahina kaikui, kun lauman askeleet täyttivät lähiympäristön äänimaiseman. Ikuisuus oli läsnä. – Hyväiletkö tuulia vai etkö muuten uskalla esiintyä, kysyi Anubis. – Minua ei sarkasmisi kiinnosta, vastasi yö. – Teet vain itsesi naurunalaiseksi, et tule ikinä onnistumaan. Anubis ei vastannut, mutta kiihdytti tahtiaan. Takaa alkoi kuulua huohotusta, kun muut yrittivät pysyä perässä. – Etkö jo luovuttaisi. Tekisin laumastasi autuaita, yö jatkoi kiusoitteluaan. – Anna minulle Yig, niin saatan vaikka pysähtyä. Annan sen laumalleni, ne saavat leikkiä sillä, vastasi Anubis. Yö puolestaan vaikeni. Se puhalsi lauman ylle hiekkahunnun. Anubis sulki silmänsä, jatkoi silti juoksuaan ja nauroi. Jossain hänen takanaan lauma alkoi levottomasti murista. – Lucy Ferguson, kuuleeko Lucy Ferguson. Teitä odotetaan portilla kuusi, kuulutti pehmeä robottiääni suuren hallin näytöltä. Lucy katsoi ylös taululle. Sen hologrammeissa näkyi simuloitu lento ylös stratosfääriin aina Kármánin rajalle saakka. Painottomuus ei miellyttänyt Lucya. Edellisellä lennolla hänen silmäimplanttinsa olivat kuumentuneet stratosfäärissä, hän oli joutunut lentämään loppumatkan sokeana ja vasta terminaalissa oli päästy tekemään korjausoperaatio. Korvauksena lentoyhtiö oli tarjonnut Lucylle lomaviikkoa taivaassa, joka tällä hetkellä oli kuitenkin viimeinen paikka jonne Lucy halusi mennä ja oli siksi torjunut tarjouksen – tietysti kohteliaasti. Lucy pääsi portin luokse, hipaisi sormellaan lähtöselvitysvaloa ja siirtyi alukseen lyhyen, umpinaisen laiturin kautta. – Haluatteko siirtyä virtuaaliin vai otatteko mieluummin euforisen kooman, kysyi sama pehmeä ääni Lucylta, kun hän istui aluksessa omalle istuimelleen. – En kumpaakaan, sanoi Lucy välinpitämättömästi. – Mutta, yhtiön käytäntönä on… – Olkoon vaan, mutta minun käytäntöni on, että en ota, vastasi Lucy, napautti sormellaan auki fuusion, josta tuli esiin vanha nahkakantinen kirja. ¬– Tuollaisia ei usein näekään, Robottiääni innostui ja sen ääni voimistui hieman. Lucy ei sanonut mitään ja avasi kirjan. Ääni poistui. Alus teki normaalit lähtörutiinit ja tarkastukset. Sen moottorit käynnistyivät ja nousu tapahtui huomaamattoman pehmeästi. Aluksessa ei ollut ikkunoita, koska kukaan ei niistä välittänyt. Sen tarjoamat virvokkeet ja viihdyke olivat käytännössä ainoa vaihtoehto ajanvietolle, koska kukaan ei enää halunnut sen enempää nähdä kanssamatkustajia, kuin katsella mustaa utua ikkunoista. Hiljaisuus oli lennoilla täydellinen, niillä vain nautittiin joko syvästä unesta tai elävästä unesta. Mutta Lucy oli kurkkuaan myöten täynnä kaikkia ja kaikkea. Elämä oli hänen mielestään muuttunut ensin turhasta turhemmaksi ja hidas depressiivinen inho oli vallannut kaikki päivät ankeasta aamusta itkuiseen iltaan. Mutta hän yritti. Yritti tarttua toimeen, muuttaa elämäntapojaan, etsiä valoa pimeään ja niin edelleen. Mutta tähän mennessä mikään ei ollut auttanut. Lucy siveli kämmeniään ja niiden pinta muuttui kirkkaaksi peiliksi. Esiin tulivat nuoret kasvot, joiden sisällä

asui jokin tylsistynyt vanhus. – Minäkö se olen, Lucy huokaisi itselleen. – Kerro, kerro kuvastin, ken on maassa turhin. Vaalea liinatukka aukeni tuuheana hänen olkapäilleen. Se tuntui nyt epäsopivalta hänen olotilaansa nähden. Liian rennolta, liian vapaalta. Lucy sitoi sen nutturalle. Hän ei ollut koskaan erityisemmin harrastanut ihmissuhteita. Se oli aina tuntunut jotenkin vähemmän tärkeältä, vaikka koulussa ei enää muutenkaan enää opiskeltu kuin ihmissuhteiden perusteita ja myöhemmin lisääntymisoppia. Lucy ei ollut koskaan sitoutunut kenenkään kanssa, ei edes virtuaalissa. Hänen ympärillään kone tärähti hieman. Valot välkähtivät. – Toisitko minulle ison lasin shampanjaa ja grillattua härkää, Lucy sanoi voimakkaasti levittäen kätensä ilmaan. Ääni ei heti vastannut. Kului pieni raksuttava hetki. – Hyvä neiti, py-pyyntönne on asiaton, ääni änkytti hieman. – Haluaisitteko ystävällisesti korjata lausettanne. Meillä ei ole muutenkaan tapana puhua lähdön jälkeen. – Viis minä teidän puheistanne. Tuokaa edes viiniä ja hyvää paistia. ¬¬– Hyvä neiti, voisitteko korjata pyyntö.., äänen lause katkesi ja kone tärähti uudelleen. Takapenkiltä kuului ähkäisy, kun tajuttoman matkustajan asento muuttui. Lucy nousi seisomaan ja alkoi laulamaan kuin suuren oopperan diiva. Herra hyvä vitsiniekka, kumarra kuninkaan edessä. Herra hyvä harlekiini laulu iloista laulua. Lennä lennä kurkiaura, katse kohti etelää, siellä lepää tammen alla kuollut poika kuninkaan. Lucy alkoi hihittämään. – Voisitteko ystävällisesti lopettaa, muut matkustajat heräävät. – Vo-voisitteko, kiltti neiti. Mutta Lucy vain jatkoi hihittämistä, välillä laulaen, välillä tanssien. Herra hyvä vitsiniekka… Koneen alaosasta kuului nyt paukahdus ja ääni katosi jonnekin virtuaalin uumeniin. Lucy hihitti ja hyräili yhä järjetöntä lauluaan. Toinen ääni tuli esiin ja kuulutti jonkin ikivanhan automaattisen ilmoituksen. – Pysykää rauhallisena, selvitämme tilannetta, lennolla kuusisataakuusikymmentäkuusi on hiukan ilmakuoppia. Lucy lopetti laulamisen. Mitä ääni oli sanonut? Hänellä kesti hetken ennen kuin hän ymmärsi kuulemansa ja muisti. Shakaalit ympäröivät Anubiksen. Niiden suupielet vaahtosivat ja silmät kipinöivät raivon ja kiiman vallassa. Ne kiersivät kehässä hänen ympärillään kahdessa rivissä. Toinen toiseen ja toinen toiseen suuntaan. Anubis oli moninkertaisesti suurempi kuin muut. Sen pää oli kolmemetrinen, silmät kimmeltävien safiirien väriset, iho mustan ruskea parkkiintunut panssari ja vartalo jättiläiskoiran karvaton, mutta lihaksikas tappokone. Vaikka kaikki aavikon yli selvinneistä shakaaleista olivat poikkeuksellisen vahvoja ja sitkeitä, olivat ne Anubiksen rinnalla kuin pesue pentuja, jotka odottivat kiemurtelevana aaltona äidiltään maitoa ja huolenpitoa. – Se on pian täällä, sanoi Anubis murisevalle laumalle. – Lapseni, oletteko valmiina. Teillä on edessänne viimeinen ilta, viimeinen hetki ennen kuninkaan tuloa. Te pääsette kaikki hänen syliinsä ja hän rakastaa teitä. Rakastaa niin, että ette saa henkeä. Rakastaa teiltä suolet ulos ja imee sielunne jokaisen säikeen ja ilmestyksen. Lauma pysähtyi. Se nosti yhdeksi muuttuneet kasvonsa ylös kohti taivasta ja ulvoi kuin ihmeen nähnyt peto, joka odottaa puhdistajan saapuvan. Sen joka antaisi sille tarkoituksen, selittäisi ihmeen ja voitelisi viimeiseen lepoon. Taivaalta alkoi kuulua vinkuva ääni, joka lähestyi. Maasta nousi – ensin hitaasti, sitten nopeammin – mustia ja valkoisia juovia. Ne värähtelivät ja muodostivat sähkön ja valon maljan. Niistä syntyi nanometrin mittaisia kuviota ja lopulta ne muuttuivat suoriksi, kaksiulotteisiksi putkiksi. Ne kasvoivat ja vaelsivat korkealla kadoten taivaisiin. Niiden välistä syöksyi alas alus. Ääntä nopeammin se kiisi kohti Anubiksen rinkiä. – Huutakaa sen nimeä, huusi Anubis jylyn yli. – Huutakaa, nyt on aika. Toisaalla Lucy Ferguson katsoi suljetuin silmin ulos aluksesta ja näki lauman. Näki sen kutsuvan häntä ja huutavan hänen oikeaa nimeään. Nyt hän muisti kaiken. Oikean nimensä. Sillä hän oli yö, ikuisuus ja kadotus. Lucifer.